

Hekimlik Yıllarım

Prof.Dr. Perihan Baslo

Şükran Önsöz olarak dünyaya gelişim, acı bir raslantı, ablam Perihan'ın ölümü ile çakışmış. Babamın subay olması, Kafkaslarda bir manevrada bulunması dolayısıyla amcalarım tarafından ablamın kimliğini sürdürmem münasip görülmüş. Resmi olarak bütün kayıtlarda ve işlemlerde "Perihan" diye geçen adım, ailem ve yakınlarım arasında hep "Şükran" oldu.

Okul, üniversite hayatımda hep Perihan oldum ve Perihan'ı doktor, üniversitede doçent, profesör ve senatör yaptım.

2000 yılında emekli olduktan sonra, sürekli olarak "Şükran" olmaya kavuştum. Sadece üç aylık maaşımı alırken "Perihan" oluyorum. O kadar Şükran oldum ki, emeklilik sonrası teklif edilen resmi çalışmalarını kabul edemedim.

Kitap yazdım, resim yapıyorum, bol bol kitap okuyarak Şükran'lığın keyfini sürdürmekteyim.

Tıp fakültesini bitirme sınavları sırasında, uzmanlığını çok arzuladığım dersin sınavında, kaderin bir cilvesiyle, istediğim dereceyi tutturamadım.

Hem düşünmek hem de dinlenmek için, Erenköy Sanatoryumu'nda asistanlığa girdim. Para da alıyordum. Orada çok değerli tiyatro sanatçıları benim hastam olmuşlardı. Onlarla tanışma fırsatı bulmuştum.

Çamlar arasındaki köşklere "pavyon" diye isimlendirilen servisler vardı. O zamanlar tedavisi güç, ağır seyreden, sıklıkla ölümlere neden olan hastalıkla savaşmaktan arta kalan zamanımda, doktorlar köşküne gelir, dinlenirdik. Orada yemek yer, nöbette orada kalırdık. Bu çamlar arasındaki sanatoryum, düşünmek için zaman kazandığım bir yer olmuştur. Servis şefleri ve başhekim, deneyimli ve kıdemli iç hastalıkları uzmanları idi.

Bir gün servisteki işim bittikten sonra köşke geldiğimde, salonda, siyah, kalın kenarlı gözlüklü, itina ile giyinmiş, elinde bir kitap okuyan bir beyefendi oturuyordu. Selamlıyarak kendimi tanıttım. Gözlüklerinin üzerinden bana bakarak, beni yanına oturttu. Hele babamın "İstiklal Madalyalı" emekli yarbay olduğunu öğrenince bana ilgisi arttı.

Meğer o muhterem kişi, ülkemizde tüberküloz hastalığının tanı ve tedavisinde çok hizmetler vermiş çok değerli, Tevfik Sağlam Paşa imiş. O gün benim için çok önemli bir gün olmuştu. Daha sonra, sanatoryumda dayanamadığım hasta ölümleri gerçekleşti.

Açık tüberkülozlu bir hastanın (C.G), öksürüğü nedeni ile sürekli kodeinli kaşe istemesi, benim bir yerden sonra kodein yerine plasebo kaşeleri vermem ve daha sonra hastanın bunu farketmesi neredeyse hayatıma mal olacaktı.

Vizitlerim sırasında bir başka hasta, Avni'nin bana katılması, ısrarlarına karşın, vazgeçmemesi beni öfkeliyordu. Ancak C.G.'yi kaybettiğimizde, eşyalarının kaydını yaparken dolu bir tabanca bulunmuştu. Bu da beni çok tedirgin etmişti. Meğer Avni, beni korumak için vizitlerime katılmış.

Beş ay kadar orada çalıştıktan sonra üniversite kliniklerini araştırmaya başladım. Aslında nörolojiyi seviyordum. Asistan aradıklarını duydum. Prof. Dr. Necmettin Polvan kürsü başkanı idi. Onunla görüşerek, asistanlığa başladım.

Fahri asistan idik. Yani para almıyorduk ama memurduk ve süremiz uzmanlığa sayılıyordu.

O zaman nörolojiyi seçenler 2 yıl nöroloji, 1 yıl psikiyatri asistanlığı yapıyorlardı. Sınav sonrasında nöropsikiyatri uzmanı olunuyordu.

Nöropsikiyatri Derneği'ne girmek için, bir çalışmamızı, derneğin bilimsel toplantısına sunuyor ve Dernek Başkanı Ord.Prof.Dr. İhsan Şükrü Aksel tarafından üyeliğe teklif ediliyor ve üye oluyorduk. Benim için de öyle oldu. "Bir Optokiyazmatik Araknoidit Vakası" bildirisi ile üyeliğe kabul edildim.

Zaman içinde Prof. Dr. N. Polvan bir Fransa gezisinden döndüğünde, odasında konuşuyorduk. Bana ünlü Psikiyatrist Baruch'u anlatıyordu. "Çok iriyarı, muhteşem bir insan" demişti. Ben de kendimi tutamayıp gülmüştüm. Neden güldüğümü sordu, "Nöropsikiyatri Derneği'ne üyelik kabulüm sırasında, iriyarı olan Prof. İ.Şükrü Aksel hoca elini omuzuma koyarak, üyelik teklifimi yaparken, onun yanında ufacık kaldığımı, dolayısıyla Baruch'un yanında daha da küçük kalacağımı düşünerek güldüm" dedim. Sevgili hocam o zaman bana hayatımda unutamıyacağım bir iltifatta bulundu. "Bak Perihan, Tanrı, en büyük değerleri çok küçük volümlerle sınırlamıştır, pırlantayı düşünsene..." demişti.

O günü ve bu anı hiçbir zaman unutmamış, hocanın bu iltifatına layık olmaya çalışmışımdır.

Polvan hocanın ziyaretleri çok öğretici olurdu. Haftada bir gün, diğer hocaların, başasistan ve asistanların katıldığı büyük ziyaretler yapılırdı.

Nöropsikiyatri asistanları, Cerrahpaşa'da 2 yıl nörolojiyi, Çapa'da ise 1 yıl psikiyatriyi yaparlardı. Psikiyatriyi seçenler ise, Çapa'da 2 yıl psikiyatriyi, Cerrahpaşa'da 1 yıl nörolojiyi yaparlardı.

İki klinik asistanları arasında çok iyi arkadaşlık, dostluk vardı. Haftanın bir günü, sanırım çarşamba günü, nöroloji asistanları, Çapa Psikiyatriye, diğer hafta ise psikiyatri asistanları Cerrahpaşa'ya gelirlerdi. İzzet-i ikram yapardık.

Çeşitli illerde nöroloji ve psikiyatri kliniklerinin kurulmasıyla çoğalan bu uzmanlar, nöropsikiyatri kliniklerinde biraraya gelerek, bilimsel gelişmeler yanında yeni dostluk ve arkadaşlıklar oluşturmuşlardı.

Yıllar içinde nöropsikiyatri ailesinin çeşitli illerde çok büyümesi, diğer yandan, uzmanlık dallarının çoğalması ve derinleşmesi, önceleri beraber yapılan kongrelerin ayrılmasına neden oldu.

Psikiyatri asistanlığım sırasında birçok anım vardır. Bir tanesini aktarıyorum:

Psikiyatri kliniğinden dersaneye geçerken, sağ tarafta iki oda vardır. Birisi Özcan Köknel hocanın odası idi. Yanındaki ise kız asistanların odası idi. Bir gece nöbetteydim o odada yatıyordum. Kapı çalındı. Açtım. Ayhan Songar hoca ve bir Kıbrıslı asistan arkadaş Sedat Baker. "Haydi kalk bize pilav pişir, Sedat da helva yapacak" dediler. Ben kabul etmedim. Çok yorgunum diyerek yattım. Aradan bir zaman geçmişti. Boğuk bir sesele uyandım. "Yangın vaaaarr"

Gerçekten de kapının üzerindeki camdan alev titreşimleri görülüyordu. Zemin katta olmama karşın, pencereler demir parmaklıklı, nasıl çıkacağımı bilemiyordum. Telaşla kapıyı açtım, bir de ne göreyim, bizim Ayhan Songar hoca ve Sedat, yere oturmuşlar, gazeteleri tutuşturmuşlar.....

Benim o şaşkın halime çok gülmüşlerdi. İster istemez kalkıp pilav ve helvayı yaptık ve afiyetle yedik. Malzemeleri nereden temin ettiğimize gelince: Alt kattan mutfağa geçit vardı. Özellikle Ayhan Bey oradan malzemeyi ve bazen de ertesi gün için yapılmış baklavayı tepsisi ile kapıp getirirdi. Güzel günlerdi.....

İki yıllık fahri asistanlıktan sonra " Maaş almadan memurluk olamaz" hükmünden hareket edilerek bütün fahri asistanlar maaşa geçtik. Uzmanlık, doçentlik, profesörlük, 42 yıllık Cerrahpaşalı olarak 2000 yılında emekli oldum. Yaklaşık 10 yıllık İstanbul Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü Müdürlüğüm sırasında, Nörolojik Bilimler Enstitüsü'ne bağlı olarak, Elektronörofizyoloji Lisansüstü eğitim programının uygulamaya konulmasında, yönetim kurulu üyesi arkadaşlarımla birlikte oldukça zorlu bir mücadele verdik. Bu, çok olumlu bir gelişmeydi. Zamanımızda genç elemanların yetiştiğini görmekten çok mutlu oluyorum. Ancak, öğrencilerimi çok özliyorum.

Öğretmenler günlerinde, yılbaşlarında vb. günlerde hastane bahçesinden topladıkları birkaç çiçekle bana gelirlerdi, oturup çay içerdik. Sorunlarını bazen bana açarlardı, tartışırdık. Evlenecekleri arkadaşlarını benimle tanıştırdılar. Zorunlu hizmetleri sırasında, darda kaldıklarında gece gündüz demeden beni ararlardı. İşte bunları özliyorum, arıyorum...